

Lov og Evangelium

Nr. 2

FEBRUAR 2013

49. årgang

Foto: Olav Gangås

«Fra solens oppgang til dens nedgang skal
Herrens navn være lovet.» Sal 113:3

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Hjemmets betydning

I dag har mange den oppfatning at det er undertrykkende for en kvinne å arbeide hjemme. Karrieren går for noen foran ekteskap og familie. Feminismen forkynner at husarbeid og omsorg for barn er mindre betydningsfullt. Likestillingstanken krever aksept for at det er best for mor å realisere seg selv utenfor hjemmet. Dette er til stor skade for barna, mor og far, ja hele samfunnet.

«Den som styrer vogga, styrer samfunnet», het det før. Nå overtar samfunnet og staten mer og mer av oppdrageransvaret. Snart er det slik at samfunnet styrer vogga. Foreldrene har ikke noe valg, hører vi ofte. Skal en klare seg økonomisk i dagens samfunn må begge ut i arbeid, hevdes det, og barnehagene tar seg av våre barn fra de er små.

Det er på tide å oppvurdere mors- og farskallet. Hva kan være mer ansvarsfullt enn å oppdra våre barn og den kommende generasjon? Oppgavene i hjemmet er mange og krevende. Da trenger foreldrene å høre at dette er et gudvillet «kall» og en stor og meningsfull oppgave.

Samfunnsutviklingen vitner om at vi må tilbake til Guds ord. En prest pleide å si til sine konfirmanter når han underviste dem i de ti bud: «Husk, dette er Guds livslover. Om du setter deg opp mot dem, vil de knuse deg, men om du bøyer deg for dem, vil de bære deg».

Ingar Gangås

Skjebnetime

Av Francis A. Shaeffer (1912-84)

Vannskillet

Ikke langt fra der jeg bor i Sveits er det en fjellkjede med dalfører på begge sider. Jeg var der oppe en gang fjellet var kledt med snø. Snøen lå der som et sammenhengende teppe og dekket alt. Men det er en illusjon å tro at dette sammenhengende teppet av snø betydde at snøen var en enhet. Snøen lå nemlig midt i vannskillet, og når den smeltet ville en del av vannet renne til den ene siden og resten til den motsatte.

Nå har det seg tilfeldigvis slik at vannet på den ene siden av denne fjellrekken samler seg i små bekker og elver og til slutt når Rhindalen. Rhinen flyter så gjennom hele Tyskland og ender til slutt opp i Nordsjøen. Den snøen, derimot, som smelter og renner ned på den andre siden, samler seg til slutt i Rhondalen. Vannet her renner ut i Lac Lemman (Genevsjøen), fortsetter videre nedover Rhonen, gjennom Frankrike

og ender opp i det varme Middelhavet.

Snøen som ligger der midt på vannskillet ser ut som et sammenhengende, ubrutt teppe, som en enhet. Men når den smelter, deler den seg, flyter i to forskjellige retninger og endepunktene ligger tusenvis av kilometer fra hverandre. Dette er et vannskille, slik fungerer det. Det skiller. Man kan dra en linje tvers gjennom noe som ser ut til å være en enhet, men som i praksis består av svært forskjellige elementer. Vannskillet er en skillelinje.

En splittet familie

Hva sier dette bildet om kristenheten i dag? Slik jeg ser det er det en svært nøyaktig beskrivelse av hva som skjer også der. Konservative kristne i dag står foran et vannskille når det gjelder Bibelens inspirasjon og autoritet. I dette spørsmålet skjer det samme som jeg prøvde å beskrive i

Innhold, februar 2013

Hjemmets betydning. Av Ingar Gangås	side 2
Skjebnetime. Av Francis A. Shaeffer	side 3
Den evangelikale krise. Av Francis A. Shaeffer	side 7
Hjemmet og samfunnet. Av Øivind Andersen	side 8
Hjem og barneoppdragelse. Intervju med Øivind Andersen	side 9
Lovens rettmessige krav – oppfylt i oss (1). Av Ingar Gangås	side 11
Du treng ikke syta for livet. Dikt av Ågot Lavik	side 12
Lov og evangelium. Av Ragnar Opstad	side 14
De ti jomfruene. Av Sigbjørn Agnalt	side 17
Mitt vitnesbyrd. Av Tobias Fjell	side 20

bildet med vannskillet. Blant konservative kristne er det flere og flere som begynner å tvile på Bibelens ufeilbarlighet og slik etter hvert helt undergraver grunnlaget for dens autoritet. Men denne utviklingen skjer veldig langsomt, nesten usynlig. På samme måte som snøflakene som ligger side ved side på toppen av fjellet, kan de forskjellige moderne syn på Bibelens autoritet ved første øyekast kunne se like akseptable ut. Men på samme måten som når snøen på vannskillet smelter, vil resultatene også her ligge tusenvis av kilometer fra hverandre når utgangspunktene for de forskjellige syn får utvikle seg konsekvent.

Det som i starten ser ut til å være bare små nyanser, blir etter hvert av aller største betydning. Det får stor betydning, som en kan vente seg, for ting som gjelder teologi, læresetninger og åndelige spørsmål. Men også for ting som har med vårt daglige kristne liv å gjøre og for hvordan vi kristne forholder oss til verden rundt oss. Med andre ord, *når vi oppgir noe av Bibelens ufeilbarlighet og autoritet, vil dette etter hvert få stor betydning for teologien og også for andre ting som har med en kristens liv å gjøre.* (...)

Kjønnsrollene

Jeg vil nevne et punkt hvor de kristne med tragiske resultater har tilpasset seg det som er populært i dag. Det er det som har med ekteskap, familie, seksualmoral, feminisme, homofili og skilsmisse å gjøre.

Ekteskapet

Hvorfor er ekteskapet og disse andre aspektene ved seksuallivet så viktige? Bibelen sier at ekteskapet ikke bare er en menneskelig ordning, men at det er et «mysterium» som, når det blir holdt i ære, også viser oss noe av Guds egen karakter. Derfor ser vi at forholdet mellom mann og kvinne i ekteskapet blir brukt i Bibelen som et bilde, en illustrasjon, et eksempel på det enestående forholdet mellom den enkelte kristen og Kristus og mellom menigheten og Kristus. Slik står det i Efeserbrevet (5:25b-32).

Legg merke til hvordan Guds ord nøye fletter sammen denne beskrivelsen av hvordan et ekteskap skal være med beskrivelsen av menighetens forhold til Kristus. Disse to idéene er så sammenvevd at det nesten ikke er mulig å skille dem. Vi leser også i Efeserbrevet (5:21-25+33):

«Underordne dere under hverandre i Kristi frykt. Dere hustruer! Underordne dere under deres egne menn som under Herren. For mannen er kvinnens hode, likesom også Kristus er menighetens hode – han som er sitt legemes frelser. Likesom menigheten underordner seg under Kristus, så skal også hustruene underordne seg under sine menn i alle ting. Dere menn! Elsk deres hustruer, likesom også Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den (...) Men også hver enkelt av dere skal elske sin hustru som seg selv, og hustruen skal ha ærefrykt for sin mann».

Forholdet mellom mann og kvinne i

ekteskapet er altså nært sammenbundet med forholdet mellom Kristus og menigheten. På samme måte som det er en reell enhet mellom en menneskelig brud og brudgom som virkelig elsker hverandre – på tross av at de fremdeles er to adskilte personer – er vi også ett med Kristus. Denne forståelsen av hvordan Bibelen sammenligner det menneskelige mann-kvinne-forholdet med vår enhet med Kristus, leder våre tanker i to retninger. For det første lar det oss forstå hvor stort, vidunderlig og fint ekteskapet er. For det andre lar det oss forstå noe av forholdet mellom Gud og hans folk og mellom Kristus og menigheten.

Skilsmisse

Men hva har vår generasjon gjort med dette nydelige bildet av ekteskapet? Den har ødelagt det. Og vi må dessverre si at ekteskapet har blitt nesten like ødelagt blant oss kristne. Der- som vi ser på våre kristne ledere og på mye av den kristne litteraturen, finner vi det samme destruktive synet som vi finner blant de ikke-kristne når det gjelder skilsmisse, ekstrem feminisme og til og med homofili. (...)

Vi må ha medlidenhet med dem som er skilt, og med alle dem som har blitt berørt av en skilsmisse. Men mange kristne har nå helt sluttet å snakke om at noe er rett og galt når det gjelder skilsmisse, fordi de mener at en slik holdningsløshet er å vise kjærlighet. De har derfor helt gitt opp å behandle skilsmisse etter de retningslinjene som Bibelen setter opp.

Det raste en stor skogbrann på prærien i Amerika, og mange av nybyggernes gårder og hus brant ned.

Da ilden stanset, red noen ut til brannstedet for å se om det fantes noe som kunne reddes. De kom forbi et hus som var nedbrent til grunnen. Ikke langt fra det nedbrente huset så de at det lå noe på marken som lignet på ei høne.

En red bortil for å se hva det var, og sannelig – det var ei høne som var forbrent. Hodet og ryggen var helt forkullet, men vingene lå ennå utbredt som om de gjemte noe.

Da var det en som støtte til høna med ridepiskens sin, og i det samme sprang tre små kyllinger fram. De hadde ligget trygt gjemt under hønens beskyttende vinger mens flammene hadde rast omkring dem. Moren hadde ofret sitt liv for å berge dem.

Jesus sier: «Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene, men dere ville ikke» (Mat 23:37).

*Mia Hallesby i «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget 1946*

Feminisme

Vi kan ikke snakke om skilsmisse uten å nevne den ekstreme feminis- men, for det er først og fremst det synet den representerer som fører til skilsmisse i dag. (...) I dag møter vi en sterk og nedbrytende feminisme som forkynner at hjem og familie bare

er måter å undertrykke kvinner på, at personlig realisering og karriere må komme før ekteskapet og barnas behov, at husarbeid og omsorg for barn er nedverdiggende og at det er bortkastet tid å være hjemmeværende på heltid. Dette har selvsagt hatt en ødeleggende virkning på familielivet, men også på hele samfunnet, fordi flere og flere vokser opp i oppløste familier og derfor har fått ødelagt mye av sitt livsgrunnlag.

Vi forstår feminismen først når vi oppfatter at den dreier seg om absolutt og total likhet, uten begrensninger. Men her må vi sørge for å ha et balansert syn. Bibelen sier ikke at mann og kvinne har forskjellig verdi. Alle, både menn og kvinner, står framfor Gud som personer som er skapt i hans bilde, og som syndere som trenger frelse. På grunn av dette har alle mennesker både samme enestående verdi framfor Gud og mennesker og samme behov for Jesus som frelser. Men på samme tid betyr ikke denne likheten at alle skal se like ut og ha de samme oppgavene. (...)

Men i motsetning til denne enestående balansen har folk i dag satt opp den absolutte og ubegrensede friheten og likheten i mann-kvinne-forholdet som ideal. De har kastet over bord alle begrensninger og retningslinjer, og spesielt det som Bibelen sier. Vår tid prøver altså ikke å oppfylle Bibelens bud om likhet og forskjeller, men har et syn som fører til at alle forskjeller blir visket bort. De tar med andre ord ikke hensyn til alle forskjellene som fins mellom menn og kvinner og hvordan disse får betydning for alle livsområder.

Dette er ødeleggende for begge parter fordi det ikke tar hensyn til at de faktisk ble skapt til å utfylle hverandre.

Homofili

Å fornekte det Bibelen sier om hva det vil si å være mann og kvinne betyr at en fornekte en vesentlig del av menneskets natur, av Guds vesen og av Guds forhold til menneskene. Men å fornekte dette får også store konsekvenser for menneske- og samfunnslivet. Hvis vi aksepterer denne idéen om likhet uten noen forskjeller, må vi med logisk nødvendighet også akseptere abort og homofili. For dersom det ikke fins noen virkelige forskjeller mellom menn og kvinner, kan en selvsagt heller ikke fordømme homoseksuelle forhold. Og hvis det ikke er noen forskjeller mellom kjønnene, har de som tror på denne illusjonen bare en måte å fornekte det viktigste beviset for at det virkelig fins forskjeller: De må ta abort når graviditet oppstår.

Vi ser igjen at et syn som i starten ser ut til å ligne på Bibelens syn etter hvert ender opp et helt annet sted. Det begynner med at en vil fri seg fra de begrensningene som Gud har satt opp. Dette fører til et syn med likhet, uten noen forskjeller, og dette fører igjen til at en fornekte hva det virkelig vil si å være mann og kvinne, som igjen fører til abort og homofili, ødeleggelsen av hjem og familie og til slutt til sammenbrudd for hele vår kultur.

*«Skjebnetime»,
Ansgar forlag, Oslo 1986*

Den evangelikale krise

Av Francis A. Shaeffer

Det er intet mindre enn en katastrofe for den evangeliske kristenhet at mange kristne i de siste årtier har sviktet med hensyn til å motstå modernismens infiltrasjon. Den har i løpet av de siste tohundre år trengt igjennom nesten overalt i hele vår vestlige kulturkrets. Og derfor lever vi i et samfunn i dag, hvor alle ting er relative, og den endegyldige verdinorm er hva som gjør det enkelte individ eller samfunnet lykkelig, eller å få oss til å føle oss vel tilpass i øyeblikket.

Det sentrale tema for størstedelen av vår samtids teologi er akkomodasjon (tilpasning) til denne modernitet. Dette er det motiv som forener en hel rekke moderne teologiske retninger. Det skjebnesvangre er at det også preger store deler av den evangelikale del av kristenheten. Hvor har de kristne vært å finne i den åndskampen som pågår? Har vi i det hele tatt vært oppmerksom på at det utkjempes et veldig slag på liv og død om hva som vil skje med menn, kvinner og barn i så vel dette liv, som i det kommende? Hvis den kristne tros sannhet virkelig er sannhet, står den i et direkte motsetningsforhold

til vår tids tanker og umoral. Og den må nødvendigvis praktiseres i både ord og handling.

Sannhet krever konfrontasjon og oppgjør. Det skal være en konfrontasjon i kjærlighet, men dog allikevel en konfrontasjon. Dessverre må vi innrømme at det store flertall av evangeliske kristne ikke for alvor har vært involvert i dette slag, eller bare har erkjent at det pågår en slik kamp. Om hva brennbare verdispørsmål i dag angår, har den evangelikale verden som oftest ingenting sagt, eller hva verre er, ikke sagt annet enn det verden ellers sier. Det gjelder f. eks. spørsmål om seksuelt samliv og ekteskap, om skilsmisse og gjengifte, forholdet mellom mann og kvinne i hjem og menighet, homoseksualitet og abortspørsmålet, eller teologiske spørsmål som forsoningens nødvendighet, Guds vredes og den evige fortapelses virkelighet, Bibelens autoritet og dens ufeilbarlighet. Mange får i spørsmål som disse, Bibelen til kun å si det som er et ekko av den kultur som omgir oss i dette øyeblikk i historien. Bibelen bøyes etter kulturen i stedet for at Guds ord får dømme samfunnet og kulturen.

Hjemmet og samfunnet

Av Øivind Andersen

«Dette sitt første tegn gjorde Jesus i Kana i Galilea og åpenbarte sin herlighet. Og hans disipler trodde på ham.»

Joh 2:11

Det var i et bryllup Jesus gjorde sitt første tegn. Der gjorde han vann til vin. Det er ingen tilfeldighet at Jesus nettopp skulle åpenbare sin herlighet i et nystiftet hjem. Det var i et hjem sjelefienden brøt inn og brakte synden inn i verden (1Mos 3).

I et hjem kommer Jesus med sin allmakt og sin herlighet.

Det som skjer i hjemmene, er helt avgjørende for et folk og et land. Etter Guds ord er hjemmet det primære, det grunnleggende samfunn. Det store samfunn – det som vi i dagligtale kaller «samfunnet» – er avledet av det. Derfor er det ikke å undres på at sjelefienden

prøver å ødelegge hjemmene og den Guds ordning som skjer i dem. All anti-kristelig ideologi gjør samfunnet til det grunnleggende og hevder at det skal ha makt og innflytelse over hjemmene. Det er en av de mange måter som satan bruker for å forberede veien for den siste store antikrist.

Her skal vi ikke komme mer inn på dette. Vi vil bare understreke at det er mange ulykkelige hjem. Mange har begynt sitt ekteskap galt. De har vært nødt til å gifte seg, som det heter. Grunnlaget for et gjensidig godt forhold i ekteskapet er ikke til stede, og så bærer naturligvis hjemmet preg av det. Og i mange hjem hvor det begynte godt, er synd og disharmoni kommet inn.

Jesu første under viser oss at han vil inn i disse hjem og *gjøre det umulige mulig!*

Om et ekteskap er startet galt, behøver det ikke å fortsette galt. Om det er kommet all slags ondt inn i et hjem, behøver det ikke fortsette å være slik. Men det er bare én som kan rette det opp: *Jesus Kristus!*

Tenk om menneskene ville innse det! Har du som leser dette, et ulykkelig hjem, da skal du vite at Jesus vil inn til deg og dine og sette alt i en annen skikk!

Vil du la ham slippe til?

*Andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde forlag, 1977*

«La huset bli bygget på Ordets klippegrunn! Da rokkes ei muren i stormværets stund. La hjemmet få stå i le av korsets tegn, så skal dere leve bak tryggeste hegn! Hvor korset står vakt, taper mørket sin makt.»

Sb 779:1

Hjem og barneoppdragelse

Intervju med Øivind Andersen

Dette er fjerde og siste del av intervjuet med Øivind Andersen om ekteskapet, hjemmet, husandakten og barneoppdragelsen.

Red.

Også når det gjelder spørsmålet om barneoppdragelse, og hvordan man skal få barna til å velge livet med Kristus, har Øivind Andersen først og fremst tro på at Guds ord blir brukt i hjemmet.

– Vi har nevnt husandakten – at man ber og synger sammen. Hvis man sann på en naturlig måte lever sammen i et hjem, tror på Jesus, regner med ham, da blir det naturlig både for foreldre og barn at man vender seg til Herren når det er noe om å gjøre. Og hvis barna blir opplært til det, så forlater det dem ikke igjen. Og det vil være en styrke for dem når de senere kommer ut i livet.

Bønnebarn

Det hender nok at slike barn kommer ut i verden og kan bli temmelig verdslige, og det kan se nokså mørkt ut. Men det skal være underlig om de ikke kommer tilbake til Herren og blir frelst igjen før de forlater denne verden, mener Andersen, og forteller om Per Nord-slettens (bonde, forkynner og sangforfatter fra Lesja, 1837-1923. *Red. anm.*).

– De harselerte med ham fordi alle barna hans var svært verdslige, og de sa spottende til Per: «Er barna dine frelst?» «Ja», svarte Per. «I troen er de frelst».

Jeg vet ikke hvor mange han fikk oppleve å se frelst. Men meg er det fortalt at i 1930 ble den yngste av barna til Per, en kone på 60 år, omvendt til Gud. Da var samtlige sju av Per Nord-slettens barn frelst. Han ble ikke til skamme i svaret sitt.

Foreldreretten

Andersen understreker også sterkt at barna tilhører foreldrene og hjemmet. Det er nødvendig å presisere i denne tid da sosialiseringen også angriper foreldreretten og foreldreautoriteten. Og dersom hjemmene blir svekket, blir samfunnet også svakt.

Foreldrene har ansvar for at barna får den opplæring og oppdragelse de har krav på – både ut fra Guds ord, forholdene i hjemmet og i samfunnet for øvrig. Og her har Gud pålagt mannen et oppdrag i hjemmet som han ikke kan fraskrive seg.

Oppdragelse

Fedre gjør en stor synd om de forsommer barna sine og hjemmet.

– Bibelen formaner barna til å være lydige mot sine foreldre. Og foreldre kan ikke overse ulydighet. Her sier Guds ord at barn som ikke vil være lydige, de

skal tuktes. Og den som ikke tukter sine barn, han elsker dem heller ikke. Men da må man også være klar over hva tukt består i, fortsetter Andersen.

– Det betyr så visst ikke å gå til håndgripeligheter – å slå barna eller denge dem opp. Barn kan være irriterende, men foreldre skal vokte seg for å være sinte på barna sine. Det kan vi så lett bli, særlig når vi er trette og slitne. Men det er en farlig ting for barneoppdragelsen.

Tukt betyr jo at man skal overbevise om uretten. Og i barneoppdragelsen går det nettopp ut på at barna skal lære å innse når de gjør urett – og erkjenne det. Da svarer tukten til sin hensikt.

Autoritet og tilgivelse

Det er aldri noen motsetning mellom autoritet og tilgivelse, forteller Andersen.

– Derimot oppstår motsetningen ved at man ser gjennom fingrene med det som er urett og ikke hevder autoriteten. Hvordan det går når autoriteten ikke lenger hevdes overfor barna, ser vi i skoleverket. Det har vært hevdet nå i flere generasjoner at barna ikke skal ha autoritet over seg i skolen. De skal få lov å følge sine instinkter og sine lyster. Resultatet er blitt at det ikke er til å holde ut i mange skoler. Det er ikke mulig å undervise, og skolen er blitt en karikatur av det den skulle være. Det kan ikke bli annerledes, for vi kan ikke uten videre gå utenom de livslover Gud har gitt i sitt ord uten at vi opplever straffen for det.

Det er livslover i menneskelivet –

som det er i naturlivet. En mann kan ikke si at han ikke bryr seg om tyngdeloven og så bare gå rett ut av vinduet i femte etasje. Det blir verst for ham. Tyngdeloven er ikke annet enn at man beskriver en kjensgjerning. På samme måte er det i personlivet. Det er en lovmessighet i personlivet. Den virker bare ikke så hurtig som i naturlivet. Men den virker ubønnhørlig sikkert. Følger ikke menneskene de lover og ordninger Gud har gitt i sitt ord, kommer virkningene uvegerlig. Og når de kommer, blir det nød og ulykke i samfunnet. Da blir det disharmoni, og det ender i maktovergrep og diktatur – eller i alles kamp mot alle.

Barna må ha en del frihet. Det må ikke være for strengt i et hjem. Man må ikke sette opp regler som ikke kan gjennomføres uten alt for store vanskeligheter. Det må være en mening i det, og barna må få være barn så lenge de er små. De må få lov til å være litt urolige og utfolde seg. De må få stille med slike ting som barn naturlig har lyst til. Og ettersom de vokser opp, må de også få lov til å følge sine evner så langt det lar seg gjøre. Det innebærer å utdanne seg for det de passer til og har evne til – og så langt økonomi og anledning rekker. Det er farlig å tvinge barna inn i et skjema. Mange troende foreldre har gjort galt der. Det skal vi vokte oss vel for.

*Fra boken «Kåre Ekroll
i samtale med Øivind Andersen»,
Lunde forlag, 1981*

Lovens rettmessige krav – oppfylt i oss (1)

Av Ingar Gangås

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov. For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.»

Rom 8:1-4

Her tales det om «dødens vei» og «livets vei».

Det som loven ikke maktet, det gjorde Gud.

V 1: «(Alt)så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus».

Slik starter dette avsnittet.

«Altså» går tilbake på det som er selve hovedemnet i Romerbrevet: at intet kjød kan bli rettferdig ved lovgjerninger, men at vi bare kan bli rettferdige av nåde – ved troen – ved forløsningen som er i Kristus Jesus. Her beskrives samme situasjon som i Rom 7:6: «Men nå er vi løst fra loven, ettersom vi er døde fra det vi var fanget under, slik at vi tjener i Åndens nye vesen, ikke i bokstavens gamle vesen». Det er *dette* emnet som nå videreføres her fra 8:1.

I første del av Romerbrevet har vi fått høre at alle er syndere – og står under Guds vrede (1:18-3:20). Lovens gjerning er å lukke vår munn, slik at hele verden blir skyldig for Gud. For ved loven kommer syndens erkjennelse. Det er mer enn en erkjennelse av (noe) synd, men omfatter en avsløring av selve syndefordervet, at vi i ett og alt er synd, ja, hele hjertet er fordervet i synd. Vi er ikke i stand til å søke Gud, men er *fortapte* i våre synder og overtredelser.

Deretter fikk vi høre at Guds rettferdighet (3:21) er åpenbart uten lov. Da vi ikke kunne rettferdiggjøre oss selv ved lovgjerninger, har Gud selv ordnet med en fullkommen rettferdighet ved å sende sin enbårne Sønn, Jesus Kristus, til soning for all verdens synd. Det er *Guds rettferdighet* ved troen på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror.

Kapitlene 4 og 5 utdyper så hva det vil si at rettferdiggjørelsen *tilregnes* – ved *troen* – og kapitlene 6 og 7 viser hvilken betydning dette får i en kristens liv – som er kommet inn under nåden og dens herredømme.

Guds rettferdighet er det største som har hendt menneskeheten. Først har vi altså fått høre her i Romerbrevet at Gud selv har skaffet oss den rettferdighet som loven krever. Gud kunne ikke se imellom fingrene med synden, Guds vrede krevde full betaling og godtgjørelse, og loven måtte oppfylles. Det

Du treng ikkje syta for livet

Du treng ikkje syta for livet,
for Jesus vil syta for deg.
Du kan ikkje tena to herrar,
så hald deg til Han som veit veg.

Du treng ikkje bera på bærer.
Dei skal du få kasta på Han,
og Han som har omsut for barnet
vil bera deg til du når fram.

Du treng ikkje vera uroleg,
men sei alt til Han slik det er,
og roleg få kvila i vissa
at Herren er verkeleg nær.

Du treng ikkje kjempa åleine,
for Jesus ved handa di er.
Han lengtar tolmodig til timen
når barnet mot Frelsaren ser.

Han kjempa for oss heilt åleine,
han bar alle bærer som fanst.
Og synda som skilde oss frå Han
vart sletta ved sigeren Hans.

Ågot Lavik

har Jesus gjort – som vår stedfortreder. Dette er Guds herlige evangelium – til frelse for hver den som tror.

Her i kapittel 8 får vi så en oppsummering av hvordan denne nåden er og hva den virker. Carl Olof Rosenius innleder sin kommentar til dette avsnittet med å si: «Dette kapittelet inneholder den rikeste oppsummering av alt det

som heter nåde; både nåden hos Gud, og nådens verk i våre hjerter. Men det både begynner og slutter med den store hovedlæren om nåden hos Gud, eller rettferdiggjørelsens nåde».

Her er det altså først og fremst tale om det Gud har gjort og hva han utretter i våre liv, og ikke noe om det vi skal gjøre. Det er Gud som er den handlende. Guds rike er et nåderike og ikke et gjerningsrike. Slik er det å «være i Kristus Jesus» og ha kommet til tro på Jesus som stedfortreder.

«Jeg var fortapt og så ingen vei, da så jeg blodet, ja blodet», synger Fredrik Wisløff (sb 255), og fortsetter: «Da ingen makt kunne frelse meg, da frelste blodet. Da fikk jeg kaste min byrde av, da fikk jeg svømme i nådens hav, takk være blodet, ja, blodet». Og i det første verset av den samme sangen vitner han: «Min sorte drakt er blitt snehvit skrud, og jeg står hellig og ren for Gud, i kraft av blodet, av blodet».

Han hadde erfart «det salige bytte» – alt mitt har Jesus tatt på seg, og jeg har fått alt hans!

Dette er å være fri fra *lovens dom* og *straff* og *syndens makt* og *herredømme*. Friheten fra syndens makt og herredømme beskrives nærmere i 8:2-4.

Det er mye vi kan si om dette å være i Kristus Jesus. Her vil vi bare nevne: Som et Guds barn har du full adgang til Gud *gjennom* Jesus. Du har barnekår og arverett. Jesus er ditt *liv*, din eneste trøst og glede. Han er din skatt. Nå er du i det rette element – under nåden.

Men en kristen deler også kår med Jesus. Guds rike er et nåderike, du har

fått *alt* med Jesus og mangler ingen ting, men samtidig er det et lidelsesrike her i denne verden. Guds barnet møter sykdom og nød, forfølgelse, kors og trengsel. Vi er pilegrimer som har vårt rette hjemland i himmelen. Vår trøst er at Jesus har tatt bolig i oss allerede her og at vi får leve i trossamfunnet med ham.

Det er som Paulus sier i Gal 2:20: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i legemet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg».

Vi er frie og har grunn til å glede oss. Hva kan trengselen her i verden gjøre oss, når vi tenker på at vi har syndenes forlatelse og håp om evig liv i himmelen sammen med Jesus? Tenk, å være barn av Gud og satt over fra lovens rike til nådens herlige rike! Da er vi like frie fra lovens pakt og herredømme som kvinnen er fri fra mannen (pakten) når han er død! (7:2). Rosenius sier: «Det finnes ingen fordømmelse for det menneske, som ikke kan leve uten Kristus, og som ikke kan unnvære Kristus og hans fortjeneste».

Adgangen til denne nådepakten er den *tro* som forener oss med Jesus. Å være *i* Kristus Jesus betyr da å *være ett med ham*, forenet med ham i troen. Å, hvor stort! Jesus er *for* oss. Det er sant. Det er noe mer enn at vi er *for* ham. Men at vi er *i* ham, at han tar bolig i oss når vi kommer til troen, det er nesten for stort til å tro. «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er *i* Kristus

Jesus». Slik ser Jesus på den som tror på ham.

Dette gjelder *alle* dem som tror på ham. Det er *ingen* fordømmelse. Da er det helt annerledes for den som *ikke* tror på Jesus og står utenfor dette nåderiket. Da sier Skriften: «Men den som ikke tror, er allerede dømt» (Joh 3:18).

I de tre følgende versene (2-4) gis det en videre forklaring på hvordan den er, som vandrer etter Ånden, og som ikke lenger vandrer i kjødet.

Forts. i neste nr.

Et kristenmenneske lever ikke for seg selv, men *i* Kristus og *for* sin neste. I Kristus lever han ved troen, for sin neste lever han ved kjærligheten. Ved troen stiger han opp over seg selv til Gud. Ved kjærligheten stiger han igjen ned fra Gud og under seg selv. Men han er og blir alltid i Gud og Guds kjærlighet, som Kristus sier «Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen» (Joh 1:52).

Se, dette er den rette åndelige frihet, den som gjør hjertet fritt fra all synd, enhver lov og ethvert påbud. Denne friheten er så mye høyere enn all annen frihet som himmelen er høyere enn jorden. Måtte Gud gi oss å forstå og beholde denne friheten! Amen.

*Martin Luther i heftet
«Om et kristenmenneskes frihet»*

Lov og evangelium

Av Ragnar Opstad

«For Kristus er endemålet for lova, til rettferd for kvar den som trur.»

Rom 10:4

Ei fortapt menneskeslekt

Guds ord, gitt oss som lov og evangelium, er eitt med Gud i hans heilagdom og hans kjærleik. Lov og evangelium er som eit bilete eller ei openberring av Gud. Ingen kan bli frelst utan å læra å kjenna Gud som den han er, heilag og nådig.

Etter syndefallet er kvart menneske eit fortapt menneske, åndeleg dødt. Like lite som vi kan forventa noko av eit dødt menneske, forventar heller ikkje Gud noko av oss når det gjeld vår frelse.

For å berga ei fortapt menneskeslekt, måtte han senda ei ny slekt, ein ny Adam, Jesus Kristus, til å oppretta det som den første Adam hadde øydelagt. Av natur blir vi født inn i den første Adam si slekt. For at vi skulle bli personleg delaktige i den andre Adam, gav Gud oss eit frelsemiddel, sitt heilage Ord. Gjennom dette Ordet kallar han på oss som han gjorde på den første Adam, og spør: «Kvar er du?»

Loven krev fullkomenskap

Ein kan seia at loven og evangeliet har ei gjerning, ei arbeidsfordeling seg imellom i Guds frelsegjerning med oss. Ingen vanheilag kjem inn i Guds rike. Loven krev at du må vera fullkomen. Det kan ikkje Gud slå av på.

Samstundes som loven krev, forkynner evangeliet sin nådebodskap. Men så lenge loven ikkje er komen til ende med sitt arbeid på oss, er det ikkje grobotn for evangeliet i hjarta. Det når berre forstanden. Her står vi i fare for å ta oss sjølve til rette ved å slå av på loven sitt krav og ta til oss evangeliet med vår forstand. Her står ein kamp om vår sjel – mellom satan og Gud.

I denne striden bruker Gud først og fremst loven.

Loven sitt arbeid med oss

Etter syndefallet er vi oss ikkje bevisst kva det vil seia å vera fortapt, men trur at det står i vår eiga makt å omvenda oss når vi vil. Her kjem Guds lov oss i møte og krev det som vi trur vi kan, og byd oss setja i gang: Du må omvenda deg, elles går du fortapt! Så gjer vi det, og det er det einaste rette. Men loven er ikkje nøgd. Han kjem med nye krav, og spør: Er du ein sann kristen? Du er jo så hissig, du skulle vera audmjuk og god. Er du sikker på at det var ei rett omvending som skjedde? Du har jo dei same syndige tankane som før.

Slik set loven oss i arbeid med å verta ein skikkeleg kristen. Om dette seier Olav Valen-Sendstad:

«Vet du at du tross all din flid kan gå evig fortapt? Vet du at du tross all din daglige selvovergivelse har noe som er fullstendig uforbederlig,

fiendsk mot Gud, vanhellig og syndig? (...) Saken er jo den at selv om du dag for dag beflitter deg på å føre dette hellige liv – det må du aldri holde opp med – så blir resultatet dog at det alltid blir ett eller annet tilbake, hvor det *ikke* vil lykkes for deg, en eller annen lyst du ikke har fått temmet, en eller annen tanke du ikke har fått herredømme over. Hva sier loven om dette? Jo, den sier at når det står slik til med deg – at det ennå mangler noe i din hellighet, da er du ingen kristen, men helt fordømt, fortapt og borte fra Gud som en hedning. Det sier *loven*. Og loven er også Guds ord».

Samarbeidet mellom loven og evangeliet

Den som har lukkast med si omvendning, har ikkje lært Gud å kjenna verken i hans heilagdom eller i hans kjærleik. Han veit ikkje noko om det å vera ein fortapt syndar. Dersom loven ikkje får ta livet ditt, dvs. alt ditt eige, også det som Gud måtte ha verka i deg og som du finn trøyst i; så kan ikkje evangeliet bli openberra for hjarta ditt.

Loven og evangeliet arbeidar saman – utan at dei skal blandast saman. Loven stengjer att for oss. Evangeliet opnar nådedøra på vid vegg fordi Jesus har sona vår synd og oppfylt loven i vår stad. Loven talar slik at du ikkje får trøysta deg til noko av ditt eige, han krev og dømmer. Samstundes forkynner evangeliet at du får alt for ingenting. Du må gi loven rett i det han dømmer deg for. Du må også gi evangeliet rett når det tilbyr deg gratis nåde.

Møtekalender

Mars

01.-03.	Nybro, Sverige Ingar Gangås
01.-05.	Moldova Per Bergene Holm
07.-10.	Byske, Sverige Martin Fjære
08.-10.	Trondheim Ingar Gangås
09.-10.	Årnes Lars Fossdal
10.	Sannidal Reidar Heian
12.-17.	Kvelde Lars Fossdal
19.	Krokstadøra Ingar Gangås
20.	Stokkhaugen Ingar Gangås
21.-22.	Fenes Ingar Gangås
22.-24.	Svarstad Sigbjørn Agnalt
24.	Tørvikbygd Kristian Jørgensen

Påskemøtene kommer i neste nummer!

Loven – tuktemeisteren til Kristus

«Men før trua kom, vart vi haldne i varetekt under lova, innestengde til dess den trua som skulle koma, vart openberra. Slik har lova vorte vår tuktemeister til Kristus, for at vi skulle verta rettferdiggjorde av tru» (Gal 3:23-24).

Dette er ikkje noko som berre skjer i omvendinga, det fortset heile livet.

Lova vil stadig på nytt døma oss. Samstundes verkar loven slik at vi får bruk for Jesus og evangeliet om han.

Nåde for uverdige

Det er ikkje alltid lett for oss å registrera loven si gjerning i livet vårt. Det er på ein måte skjult. Vi erfarer det vel helst slik at det står så dårleg til med vårt kristenliv. Vi kjenner oss uverdige til å kunna tru Guds nåde. Underforstått: Vi vil så gjerne vera verdige! Det er loven som kjem med sitt krav og seier at vi ikkje held mål. Det må vi gi loven rett i, for loven er like mykje Guds ord som evangeliet. Vi *er* uverdige.

Loven fordømer oss framleis og seier at vi må vera uverdige på ein rett måte, vi må ha ei rett erkjenning av vår synd.

Kva har vi å stilla opp med mot dette klagemålet? Vi kan svara at lukkast det for nokon å bli verdig på ein rett måte, er ein ikkje lenger uverdig, men sjølvrettferdig! For er ein uverdig, så *er* ein uverdig! Var det ikkje nettopp slike Jesus tok seg av?

Med andre ord: Du skal sleppa å ha noko som må vera rett med deg for å tru på *Jesus*. Tvert imot: Ved trua på Jesus blir alt rett med deg overfor Gud. Då har du ditt *alt i han*.

Evangeliet er for fattige, for slike som ikkje lenger har sin eigen kristendom intakt, og som ikkje har ei «rett

omvending» i ryggen å trøysta seg til – og som ikkje lenger har noko att som talar til eins eigen fordel.

Slik må vi igjen og igjen la loven få ta frå oss alt vårt, og vi må igjen og igjen ta imot det som evangeliet tilbyr oss i den stillinga vi er, ribba for alt vårt eige.

Det er ikkje det at det står så dårleg til med oss, som gir oss rett til Guds nåde. Nei, retten til Guds nåde har vi i Jesus og hans fullførde frelseverk åleine, uansett korleis det står til med deg og meg. Men vi vil så gjerne betala litt – med kva som helst, om ikkje anna enn med vår eigen fattigdom. Men Jesus kjenner oss og veit vel at vi ingen ting har å betala med. Difor må han gi oss det utan å få noko att. Og det må han få oss til å innsjå og gå med på. Og det gjer han ved å ta frå oss det vi måtte ha å koma med.

«Nåde, ja nåde *for ingenting*, får jeg fra Golgata smake!»

Er åleine det som Jesus har gjort, nok for meg? Ja, seier Guds ord! «Min nåde er nok åt deg» (2Kor 12:9). Hans nåde er det einaste som er nok!

*«Derfor alle vegne
kan du deg tilegne
med et trøstig mot:
Jesus for deg døde,
for din skyld og brøde,
og igjen oppstod.
Grip kun til!*

*Han gjerne vil
være din med hva han eier,
med sin død og seier.»*

(Hans Adolph Brorson, sb 679:4)

L&E

www.josafat.no

De ti jomfruene

Av Sigbjørn Agnalt

«Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem av dem kloke. De uforstandige tok sine lamper, men de tok ikke olje med seg. Men de kloke hadde også tatt med seg olje i kannene sammen med lampene sine. Da det dro ut før brudgommen kom, slumret de alle inn og sov. Men midt på natten lød det et rop: Se brudgommen kommer! Gå ham i møte! Da våknet alle jomfruene og gjorde sine lamper i stand. Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av deres olje, for våre lamper slokner! Men de kloke svarte: Nei, det ville ikke bli nok både til oss og til dere. Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv. Mens de var borte for å kjøpe, kom brudgommen. Og de som var rede gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og dørene ble stengt. Til sist kom da også de andre jomfruene, og de sa: Herre lukk opp for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke! Våk derfor! For dere kjenner ikke dagen eller timen.»

Mat 25:1-13

Himlenes rike, eller Guds rike, handler ikke om ytre ting eller forhold. Det er inne i dere, sier Jesus i Luk 17:21. Derfor, det Jesus taler til oss om er ikke å ha det rett og i orden ytre sett. Men vårt indre, det skjulte

liv med Gud, hvordan er det med det?

Det var ti jomfruer. Alle var jomfruer. Alle hadde lamper, alle hadde olje og lys på lampene. Alle gikk ut for å møte brudgommen. De fem var som de fem. Men bare fem av dem var kloke. De fem andre var uforstandige. Halvparten nådde ikke målet, for de kom ikke inn til brudgommen og bryllupsfesten.

Hvorfor? Jesus konkluderer det hele med å si: Våk derfor! Det var altså det disse fem ikke hadde gjort.

Hva da med oss, våker vi? Og hva vil det si å våke? Det er *det* Jesus taler med oss om her i denne lignelsen.

Brudgommen, det er Jesus, han som taler. Hva vil han oss med disse ordene? Han vil at vi skal våke, for han ønsker at vi skal nå fram til bryllupsfesten.

Jomfruer

Jesus taler om jomfruer. I profeten Jeremias bok (18:13) ser vi at Gud kaller sitt folk, jomfruen Israel. Det er et kjent bilde i Det gamle testamente. Vi møter det også i 2Kor 11:2. En ren jomfru, hva kjennetegner henne? Vi ser i det tredje verset at det er den enkle og rene troskapen mot Kristus. Jeg har jo trolovet dere med én mann, Kristus. Jordelivet er en forlovelsestid, bryllupet er i himlen. Én mann – for dem var det blitt Jesus alene. Det var han de trodde på, han var deres liv og rettferdighet,

han var deres herre og mester. Han var den de søkte all hjelp og støtte hos, hans ord var det de hørte på, og levde av.

Slik er den enfoldige troskap mot Kristus. Enfoldig betyr nemlig ikke dum, men oppriktig og udelt, et hjerte som vil tilhøre bare én, det er Jesus. De vil ikke vite av noen annens ord, ingen andre løfter, ingen annen trøst eller forsikringer. Bare Jesus!

Slik var det med alle disse, de var jomfruer.

Det tales viktige ord om bibel-troskap i dag, men det som gjelder for oss, er troskap mot Jesus. For det er hans ord og hans åpenbaring det dreier seg om. Hele Bibelen er Jesu ord og åpenbaring. Ja, det er ham selv. Forkaster vi noe av dette, er det Jesus vi forkaster.

Troskap – betyr ikke først og fremst å forsvare, men bli i Jesu ord. Blir våre tanker vendt bort fra den enkle troskap mot Kristus, så vi tror på en annen enn apostlenes Jesus, kalles vi ikke lengre jomfruer, men skjøger.

Lamper

De tok sine lamper – vi forstår at dette er noe helt vesentlig. Alle hadde en lampe hver, den hadde de fått i gave fra brudgommen da de ble jomfruer.

Hva vil Jesus si oss med dette?

Salme 18:29 sier: «Ja, du lar min lampe skinne!». Hvordan? 2Sam 22:29 forklarer: «Ja, du er mitt lys Herre». Lampen var ikke noe de bar *med* seg, men *i* seg. Herren er lys for meg.

Det er mange som leser i Bibelen, men de ser ikke noe lys. De ser opp-

gaver, idealer, visjoner og prosjekter, krav og plikter. De ser vår innsats. Ja, hvor lett det er å havne der.

Først må vi lykkes med å bli en kristen. Når så det har lyktes på et vis, må vi lykkes med å bli en bedre kristen. Men på den veien blir vi aldri en jomfru, og vi mottar aldri Herrens lampe og får lys.

Det er ikke ved strev vi blir kristne, for alt er ferdig. Derfor kan vi komme som vi er og få alt for intet, uten prestasjoner og verdighet, uforskyldt, av hans nåde, ved forløsningen i Kristus Jesus (Rom 3:24).

Vi skal heller ikke streve med å bli bedre kristne, nei, vi skal vokse. Det er å vokse gjennom kjennskap til Jesus (1Pet 2:2-3). Den åndelige melk, det er evangeliet om vår Herre Jesus – når evangeliet om Jesus er godt for oss, fordi han trøster oss mot våre synder, og leger våre dype sår. Da er Herren vårt lys og da vokser vi.

De tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen, slik blir det for dem som har fått dette lyset. Da blir hele livet rettet mot Jesus, og alt annet kommer i annen rekke.

Det drog ut. Han kom ikke da de trodde. Ventetiden ble lang og de sovnet. Dette kan bety flere ting, men i Bibelen kalles døden for søvn. Kanskje kommer dagen da vi skal legges i grav før brudgommen kommer. Hvordan er det da med lyset i lampen og med oljen?

Brudgommen kommer!

Men midt på natten lød det et rop, nå var stunden kommet som de hadde hatt

som mål for sitt liv: å møte brudgommen.

Lyset måtte skinne i møte med brudgommen. Da viser det seg at det er forskjell på disse ti. De kloke sine lamper lyste opp ved dette ropet. De var kloke fordi de hadde hatt omsorg for sitt åndelige liv, omsorg for at livet med Jesus skulle vare. Og det holder, lyset slokner ikke!

Men for de uforstandige skjedde det: Våre lamper slokner! De hadde ikke olje. Det de trodde de hadde, og var, ble nådeløst revet fra dem. De trodde de sto der med sannheten, men vi kan ikke møte brudgommen slik vi er. Han vil ikke ta imot oss uten lys på lampen.

Hvorfor gikk det slik? De var uforstandige når det gjaldt sitt åndelige liv. Når lyset ikke blir tilført olje, dør troen på Jesus. Så blir det hele en forstandstro. De lever av det de lærte en gang, og hjertet trenger ikke en daglig fornyelse av lyset i hjertet fra Guds Ord, slik at de hver dag på nytt får se lys i Guds lys.

Men når brudgommen kommer, slokner det lyset, for det er ikke olje i lampen. Ingen kan leve av det han en gang lærte, om det er aldri så rett. Vi må få det åpenbart på nytt og på nytt, så det kommer stadig ny olje til vårt lys. Dette må ikke stanse. Livet sitter ikke i hodet, men i hjertet. «For med hjertet tror en til rettferdighet». Her er forskjellen på de kloke og de uforstandige jomfruene.

Oljen kommer fra Gud, det er hans Ord åpenbart av hans Ånd. Da oppfylles

Påskeleir på Haugli leirsted

23.-26. mars

Talere: Lars Fossdal, Asbjørn Fossli, Finn-Widar Knutzen og Arthur Salte.

Haugli leirsted ligger i Gyland ved Flekkefjord.

Leiren er for ungdom fra 8. klasse og oppover.

Fastboende og andre i nærhet til leirstedet er også hjertelig velkommen på møter!

For påmelding og mer info, samt detaljert program for leiren, kontakt Lars Fossdal:

Tlf: 938 67 670 / 38 32 15 44

Mail: rugbakken@yahoo.no

ordene: «Du lar min lampe skinne, Ja, du er mitt lys Herre». Er det slik vi lever med Jesus, da våker vi.

De som var rede gikk inn med Jesus til bryllupsfesten. Et bryllup er starten på noe stort, ja, det er da det begynner. Det er starten på et samliv som skal vare i all evighet. Sammen med Jesus i evigheten! Da står det: «La oss glede oss og fryde oss, og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede» (Åp 19:7).

– Salige er de som er innbudt til Lammets bryllups-måltid!

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Mitt vitnesbyrd

Av Tobias Fjell

«Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!»

Jes 55:1

Gjennom et bibelskoleår vil man på en særlig måte få tid til å øse frelsens vann fra «Ordets brønn». Da kan man også se at ordet «vannene» i bibelverset ovenfor med rette er skrevet i flertall. I alle Bibelens bøker kan man lese om Jesu fullbrakte verk, også i Det gamle testamente. Det er dette Skriften handler om: «*I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom*». Slik er alle bøkene i Bibelen som en samling av mange vann. Det er overflod av nåde for en som tørster etter fred med Gud.

Kanskje er det nettopp dette som har vært det mest interessante i løpet av året, nemlig å få se det samme som Emmaus-vandrerne fikk se da

Jesus la ut for dem om hvordan *alle* Skriftene talte om *Ham*. For meg er det særlig de kjente kapitlene i den siste delen av Jesaja som har blitt til trøst og hjelp.

På mange måter ble året på Fossnes slik jeg hadde håpet. Det ble et rikt velsignet år med mye tid til Guds Ord, selv om man kan angre på de stunder som man forsømt. Jeg er meget takknemlig til alle lærere og medelever for det åndelige samfunnet vi har hatt.

Så måtte det ikke bare bli med dette året. Men må vi gi hele vårt liv i Hans hender. Som kristne kan vi ikke isolere oss på en bibelskole resten av livet. For Han har sendt oss ut i verden som sauer blant ulver. Men la oss ikke bekymre oss for alt det onde som skjer i vår tid. For Han vil være vår hyrde.

*Elev ved Bibelskolen på
Fossnes 2010/2011*

L&E